

Em guanya la tristor.

Portàvem tota la temporada entrenant dur, jugant partits amb màxima tensió, i per fi, arribava el dia de donar-ho tot al gran campionat.

Vam arribar al terreny de joc. Quatre organitzadors, dos altaveus, uns quants àrbitres, i la resta dels equips femenins.

Sentíem un estrèpit constant, però no sabíem d'on provenia.

Entre partit i partit, van arribar tot de furgonetes i periodistes; i és clar, nosaltres ja ens pensàvem que ens vindrien a entrevistar, o gravar; però el que realment va passar és que aquests venien pel torneig masculí que estava situat a l'altra banda del Pavelló d'esports municipal.

La resta del dia, ni una sola cadena de televisió va plantar peu al torneig femení.

En acabar la final, jo vaig anar a veure com anava el campionat masculí, i vaig quedar parada. Estava ple a vessar d'organitzadors, els camps eren de molta més qualitat, hi havia el triple de públic, bars i desenes d'àrbitres. En arribar a casa, a les notícies només feien que parlar del torneig masculí, però ni una sola paraula del femení.

Aquell dia vam guanyar el trofeu, érem les millors de la demarcació, però una estranya sensació de tristor em va recórrer el cos. En aquell instant, em vaig donar compte del poc que havia avançat la nostra "evolucionada" societat.

Esperit de l'Albera

